Zbirka odločb sodne prakse

SKLEP SPLOŠNEGA SODIŠČA (osmi senat)

z dne 20. maja 2020*

„Ničnostna tožba – Energija – Notranji trg z zemeljskim plinom – Direktiva (EU) 2019/692 – Dodatek člena 49a v Direktivo 2009/73/ES v zvezi s sprejetjem odločitev o odstopanjih od nekaterih določb Direktive – Uporaba Direktive 2009/73 za plinovode v tretje države ali iz njih – Izpodbijanje roka 24. maja 2020 za odobritev odstopanj od obveznosti iz Direktive 2009/73 – Neobstoj neposrednega nanašanja – Neobstoj posamičnega nanašanja – Nedopustnost“

V zadevi T-530/19,

Nord Stream AG s sedežem v Zougu (Švica), ki jo zastopajo M. Raible, C. von Köckritz in J. von Andreae, odvetniki,

tožeča stranka,

proti

Evropskemu parlamentu, ki ga zastopajo L. Visaggio, J. Etienne in I. McDowell, agenti,

in

Svetu Evropske unije, ki ga zastopata A. Lo Monaco in S. Boelaert, agentki,

toženi stranki,

zaradi predloga na podlagi člena 263 PDEU za razglasitev delne ničnosti Direktive (EU) 2019/692 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 17. aprila 2019 o spremembi Direktive 2009/73/ES o skupnih pravilih notranjega trga z zemeljskim plinom (UL 2019, L 117, str. 1),

SPLOŠNO SODIŠČE (osmi senat),

v sestavi J. Svenningsen (poročevalec), predsednik, R. Barents in C. Mac Eochaidh, sodnika,

sodni tajnik: E. Coulon,

sprejema naslednji

* Jezik postopka: angleščina.

Sklep

Dejansko stanje

1 Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 2003/55/ES z dne 26. junija 2003 o skupnih pravilih notranjega trga z zemeljskim plinom in o razveljavitvi Direktive 98/30/ES (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 12, zvezek 2, str. 230) je bila razveljavljena in nadomeščena z Direktivo 2009/73/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. julija 2009 (UL 2009, L 211, str. 94).

2 Namen Direktive 2009/73 je določiti skupna pravila za prenos, distribucijo, dobavo in skladiščenje zemeljskega plina, da bi se omogočil dostop do trga ter spodbujali enaki in nediskriminatorni pogoji. V zvezi s tem ta direktiva med drugim določa obveznost ločevanja prenosnih sistemov in operaterjev prenosnih sistemov ter uvedbo sistema nediskriminatornega dostopa tretjih strank do prenosnih in distribucijskih sistemov za plin, in to na podlagi objavljenih tarif.

3 V skladu s členom 36 Direktive 2009/73 se nova plinska infrastruktura večjega obsega, in sicer povezovalni plinovodi, obrati za utekočinjeni zemeljski plin in skladišča, lahko za določeno obdobje na zahtevo in pod nekaterimi pogoji izvzame iz nekaterih obveznosti, določenih v tej direktivi. Za upravičenost do tega odstopanja je treba med drugim dokazati, da se bo z investicijo povečala konkurenca pri oskrbi s plinom in zanesljivost oskrbe ter da raven tveganja, povezana z investicijo, dopušča izvedbo investicije samo v primeru odobritve odstopanja.

4 Tožeča stranka, Nord Stream AG, je družba švicarskega prava, katere lastnice so ruska družba PJSC Gazprom v višini 51 % ter štiri švicarske družbe, od katerih imata dve, ki sta posredno v lasti dveh nemških družb, vsaka 15,5 %, drugi dve, od katerih je ena posredno v lasti francoske družbe in druga je hčerinska družba nizozemske družbe, pa vsaka 9 %. Tožeča stranka ima v lasti in izkorišča „Severni tok“, to je sistem dveh plinovodov, katerih gradnja se je končala leta 2012 in katerih izkoriščanje je bilo predvideno za 50-letno obdobje. Po tem sistemu se prenaša plin med Vyborgom (Rusija) in Lubminom (Nemčija) v bližini Greifswalda (Nemčija). Ko je plin na nemškem ozemlju, se prenese v kopenska plinovoda NEL in OPAL, za katera pod nadzorom nemškega regulativnega organa veljajo obveznosti iz Direktive 2009/73.

5 Evropski parlament in Svet Evropske unije sta 17. aprila 2019 na podlagi predloga Evropske komisije COM(2017) 660 final z dne 8. novembra 2017 sprejela Direktivo (EU) 2019/692 o spremembi Direktive 2009/73/ES o skupnih pravilih notranjega trga z zemeljskim plinom (UL 2019, L 117, str. 1, v nadaljevanju: izpodbijana direktiva), ki je začela veljati dvajseti dan po objavi, to je 23. maja 2019.

6 V skladu z uvodno izjavo 3 izpodbijane direktive je njen namen odpraviti ovire za dokončno oblikovanje notranjega trga z zemeljskim plinom zaradi dosedanje neuporabe tržnih pravil Evropske unije za prenosne plinovode v tretje države in iz njih.

7 V zvezi s tem člen 2, točka 17, Direktive 2009/73, kakor je bila spremenjena z izpodbijano direktivo, določa, da pojem „povezovalni plinovod“ zajema ne le „[vsak] prenosni plinovod, ki prečka ali povezuje meje med državami članicami zaradi povezave nacionalnih prenosnih sistemov teh držav članic“, ampak odslej tudi „[vsak] prenosni plinovod med državo članico in tretjo državo do ozemlja držav članic ali teritorialnega morja te države članice“.

8 Vendar se v skladu s členom 49a(1) Direktive 2009/73, kakor je bil dodan z izpodbijano direktivo, „[v] zvezi s prenosnimi plinovodi med državo članico in tretjo državo, ki so bili dokončani pred 23. majem 2019, […] država članica, v kateri je prva povezovalna točka takšnega prenosnega plinovoda z omrežjem [te] države članice, lahko odloči za odstopanje od [nekaterih določb Direktive 2009/73] za dele takšnih plinovodov, ki se nahajajo na njenem ozemlju ali v teritorialnem morju, iz objektivnih razlogov[,] kot je omogočanje vračila naložbe, ali iz razlogov v zvezi z zanesljivostjo oskrbe, pod

pogojem, da odstopanje ne bi škodilo konkurenci na notranjem trgu z zemeljskim plinom ali njegovemu učinkovitemu delovanju ali zanesljivosti oskrbe v Uniji“. Navedeni člen 49a(1) določa še, da so na eni strani tovrstna odstopanja „na podlagi objektivne utemeljitve, časovno omejen[a] na obdobje do 20 let, ki se lahko podaljša, če je to utemeljeno, in zanj[e] lahko veljajo pogoji, ki prispevajo k doseganju zgornjih pogojev“, ter da se na drugi strani „[t]akšna odstopanja […] ne uporabljajo za prenosne plinovode med državo članico in tretjo državo, ki mora prenesti [spremenjeno Direktivo 2009/73] v svoj pravni red […] na podlagi sporazuma, sklenjenega z Unijo“.

9 Poleg tega je bil z izpodbijano direktivo spremenjen člen 36 Direktive 2009/73, tako da odstavek 1(e) tega člena določa, da odstopanje, odobreno na podlagi te določbe za obstoječe nove infrastrukture, ne sme ovirati med drugim „zanesljivosti oskrbe z zemeljskim plinom v Uniji“.

10 Kar zadeva prenos sprememb, ki so bile z izpodbijano direktivo vstavljene v Direktivo 2009/73, člen 2 izpodbijane direktive določa, da bodo razen tistih držav članic, ki nimajo geografskih meja s tretjimi državami in prenosnih plinovodov s tretjimi državami, ter Cipra in Malte zaradi njune geografske lege „[d]ržave članice uveljavi[le] zakone in druge predpise, potrebne za uskladitev s to direktivo, do 24. februarja 2020, brez poseganja v morebitna odstopanja na podlagi člena 49a Direktive 2009/73/ES“.

Postopek in predlogi strank

11 Tožeča stranka je 26. julija 2019 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila to tožbo, s katero Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– izpodbijano direktivo razglasi za nično v delu, v katerem v Direktivo 2009/73 vstavlja nov člen 49a(3), prvi stavek, v skladu s katerim se „[o]dločitve [o odstopanju] na podlagi odstavkov 1 in 2 [tega člena 49a] sprejmejo do 24. maja 2020“;

– Parlamentu in/ali Svetu naloži plačilo stroškov.

12 Na podlagi člena 143 Poslovnika Splošnega sodišča so 2. oktobra 2019 Republika Poljska, 15. oktobra 2019 Komisija, 30. oktobra 2019 Republika Litva in Republika Estonija ter 6. novembra 2019 Republika Latvija v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložile predloge za intervencijo v podporo Parlamentu in Svetu.

13 Svet je z ločeno vlogo 14. oktobra 2019 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča na podlagi člena 130(1) Poslovnika vložil ugovor nedopustnosti, s katerim Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– tožbo zavrže kot nedopustno;

– tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

14 Parlament je z ločeno vlogo 15. oktobra 2019 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča na podlagi člena 130(1) Poslovnika vložil ugovor nedopustnosti, s katerim Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– primarno:

  – tožbo zavrže kot nedopustno;

  – tožeči stranki naloži plačilo stroškov;

– podredno, če bi Splošno sodišče zavrnilo ugovor nedopustnosti ali odločilo, da odločanje o ugovoru nedopustnosti pridrži za končno odločbo, Parlamentu in Svetu določi nove roke za vložitev njunih odgovorov na tožbo.

15 Tožeča stranka je 6. decembra 2019 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila stališče glede ugovorov nedopustnosti, ki sta ju podala Parlament in Svet, v katerem Splošnemu sodišču predlaga, naj ugovora zavrne kot neutemeljena in posledično tožbo razglasi za dopustno.

16 Predsednik Splošnega sodišča je z odločbo z dne 4. aprila 2020 na podlagi člena 67(2) Poslovnika odločil, da se ob upoštevanju posebnih okoliščin zadeve ta obravnava prednostno.

Pravo

Ugovora nedopustnosti

17 Parlament v podporo svojemu ugovoru nedopustnosti trdi, da tožeča stranka nima procesnega upravičenja, da predlaga razglasitev delne ničnosti izpodbijane direktive, in poleg tega dvomi o njenem pravnem interesu za razglasitev delne ničnosti navedene direktive. Svet v podporo svojemu ugovoru nedopustnosti trdi, da je tožba nedopustna, prvič, ker tožeča stranka nima pravnega interesa za razglasitev delne ničnosti izpodbijane direktive, drugič, ker nima procesnega upravičenja za razglasitev delne ničnosti navedene direktive in, tretjič, ker bi predlagana razglasitev delne ničnosti bistveno spremenila izpodbijano direktivo.

18 Tožeča stranka trdi, da ima pravni interes in procesno upravičenje za razglasitev delne ničnosti izpodbijane direktive.

19 V zvezi s tem mora Splošno sodišče v skladu s členom 130 Poslovnika, kadar tožena stranka ali stranke z ločeno vlogo predlagajo, naj Splošno sodišče odloči o nedopustnosti ali nepristojnosti, ne da bi odločalo o zadevi po vsebini, o predlogu odločiti čim prej, po potrebi po začetku ustnega dela postopka.

20 V obravnavani zadevi Splošno sodišče meni, da je na podlagi listin iz spisa dejansko stanje dovolj razjasnjeno, zato bo s sklepom odločilo o ugovorih nedopustnosti, ki sta ju vložila Parlament in Svet, ne da bi bilo treba začeti ustni del postopka, pri čemer iz razlogov, ki so navedeni v nadaljevanju, in neodvisno od tega, ali tožeča stranka izkazuje pravni interes, ta stranka ni dokazala, da ima procesno upravičenje za razglasitev delne ničnosti izpodbijane direktive.

Uvodne ugotovitve

21 Člen 263, četrti odstavek, PDEU določa, da „[f]izične ali pravne osebe lahko pod pogoji iz prvega in drugega odstavka vložijo tožbe [(prva možnost)] zoper nanje naslovljene akte ali [(druga možnost)] zoper akte, ki se nanje neposredno in posamično nanašajo, in [(tretja možnost)] zoper predpise, ki se nanje neposredno nanašajo, a ne potrebujejo izvedbenih ukrepov“.

22 Čeprav člen 263, četrti odstavek, PDEU ne obravnava izrecno dopustnosti ničnostnih tožb, ki jih zoper direktivo vložijo fizične ali pravne osebe, je iz sodne prakse vseeno razvidno, da ta okoliščina sama po sebi ne zadostuje za razglasitev nedopustnosti takih tožb. Institucije Unije namreč ne smejo že samo zaradi izbire oblike zadevnega akta izključiti sodnega varstva, ki ga ta določba Pogodbe daje fizičnim ali pravnim osebam (glej po analogiji sklep z dne 10. septembra 2002, Japan Tobacco in JT International/Parlament in Svet, T-223/01, EU:T:2002:205, točka 28 in navedena sodna praksa).

23 Poleg tega je direktiva v skladu s členom 288, tretji odstavek, PDEU naslovljena na države članice. Tako lahko v skladu s členom 263, četrti odstavek, PDEU fizične ali pravne osebe, kot je tožeča stranka, vložijo ničnostno tožbo zoper direktivo, kot je izpodbijana direktiva, le če se v skladu z „drugo možnostjo“ nanje nanaša neposredno in posamično ali če gre v skladu s „tretjo možnostjo“ za predpis, ki se nanje nanaša neposredno, a ne potrebuje izvedbenih ukrepov (glej v tem smislu sodbi z dne 25. oktobra 2010, Microban International in Microban (Europe)/Komisija, T-262/10, EU:T:2011:623, točka 19, in z dne 6. septembra 2013, Sepro Europe/Komisija, T-483/11, neobjavljena, EU:T:2013:407, točka 29, ter sklep z dne 7. julija 2014, Wepa Lille/Komisija, T-231/13, neobjavljen, EU:T:2014:640, točka 20).

24 Kar zadeva pojem „predpis“ v smislu „tretje možnosti“ iz člena 263, četrti odstavek, PDEU, ga je treba razumeti tako, da zajema vse splošne akte razen zakonodajnih aktov. V zvezi z zadnjenavedenimi akti so namreč avtorji Lizbonske pogodbe glede možnosti posameznikov, da predlagajo razglasitev njihove ničnosti, želeli ohraniti ozek pristop, v skladu s katerim morajo posamezniki dokazati, da se navedeni zakonodajni akti nanje „neposredno in posamično nanašajo“ (glej v tem smislu sodbo z dne 3. oktobra 2013, Inuit Tapiriit Kanatami in drugi/Parlament in Svet, C-583/11 P, EU:C:2013:625, točki 59 in 60, ter Sekretariat Evropske konvencije, Končno poročilo delovne skupine o načinu delovanja Sodišča z dne 25. marca 2003, CONV 636/03, točka 22, in spremni dopis predsedstva Konvenciji z dne 12. maja 2003, CONV 734/03, str. 20).

25 V zvezi s tem razlikovanje med zakonodajnim aktom in predpisom temelji v skladu s PDEU na merilu zakonodajnega ali nezakonodajnega postopka, ki je pripeljal do njegovega sprejetja (glej sklep z dne 7. januarja 2015, Freitas/Parlament in Svet, T-185/14, neobjavljen, EU:T:2015:14, točka 26 in navedena sodna praksa). V skladu s členom 289 PDEU so namreč pravni akti, sprejeti po zakonodajnem postopku, zakonodajni akti, enako kot – v posebnih primerih, predvidenih v Pogodbah – nekateri akti, ki se sprejmejo na pobudo skupine držav članic ali Parlamenta, na priporočilo Evropske centralne banke (ECB) ali na zahtevo Sodišča Evropske unije ali Evropske investicijske banke (EIB).

26 V obravnavani zadevi ni sporno, da je bila izpodbijana direktiva sprejeta na podlagi člena 194(2) PDEU in po rednem zakonodajnem postopku, kot je podrobno določen v členu 294 PDEU. Zato je navedena direktiva zakonodajni akt v smislu Pogodbe DEU, vključno s členom 1, ki med drugim določa vstavitev člena 49a v Direktivo 2009/73 in katerega razglasitev delne ničnosti tožeča stranka predlaga v tej zadevi.

27 V teh okoliščinah neodvisno od dejstva, da izpodbijana direktiva kot direktiva določa, da nekatere države članice naslovnice sprejmejo ukrepe za prenos, kar samo po sebi že izključuje, da je to direktivo načeloma mogoče šteti za akt, ki ne potrebuje „izvedbenih ukrepov“, pogoj v zvezi procesnim upravičenjem tožeče stranke zoper navedeno direktivo ne more temeljiti na „tretji možnosti“ iz četrtega odstavka člena 263 PDEU, ker izpodbijani akt, in sicer izpodbijana direktiva, ni „predpis“ v smislu te določbe.

28 Glede „druge možnosti“ iz člena 263, četrti odstavek, PDEU je treba spomniti, da se v nekaterih okoliščinah tudi zakonodajni akt, ki se uporablja za večino zainteresiranih gospodarskih subjektov, lahko na nekatere izmed njih nanaša neposredno in posamično v smislu te določbe (glej v tem smislu sodbi z dne 17. januarja 1985, Piraiki-Patraiki in drugi/Komisija, 11/82, EU:C:1985:18, točke od 11 do 32, in z dne 27. junija 2000, Salamander in drugi/Parlament in Svet, T-172/98 in od T-175/98 do T-177/98, EU:T:2000:168, točka 30).

29 Tako je treba v obravnavani zadevi preučiti, ali je tožeča stranka glede na pogoje, ki jih v zvezi z „drugo možnostjo“ določa člen 263, četrti odstavek, PDEU, dokazala, da se izpodbijana direktiva nanjo nanaša neposredno in posamično, pri čemer je treba spomniti, da se pojem neposrednega in posamičnega nanašanja iz te določbe ujema s tistim iz člena 230, četrti odstavek, ES, to je s pojmom, ki ga avtorji Lizbonske pogodbe niso nameravali spremeniti (glej v tem smislu sodbo z dne 3. oktobra 2013, Inuit Tapiriit Kanatami in drugi/Parlament in Svet, C-583/11 P, EU:C:2013:625, točki 70 in 71).

Neposredno nanašanje na tožečo stranko

30 Parlament meni, da se določba izpodbijane direktive, katere razglasitev delne ničnosti tožeča stranka predlaga v obravnavani zadevi, nanjo ne nanaša neposredno, ker je ta določba naslovljena posebej na države članice, ki morajo na zahtevo subjektov odobriti morebitno odstopanje, in ker navedena določba zato nima nobenega vpliva ali učinka na pravni položaj tožeče stranke.

31 Parlament zlasti meni, da nič v navedeni določbi tožeči stranki ne nalaga, da v določenem roku zahteva odstopanje od obveznosti iz Direktive 2009/73, kakor je bila spremenjena. Ker v izpodbijani direktivi ni naveden datum, ko mora tožeča stranka zahtevati tako odstopanje, naj bi države članice v okviru nacionalnih ukrepov za prenos te direktive morale določiti procesna pravila, ki urejajo vložitev zahteve za odstopanje, in naj bi v zvezi s tem imele diskrecijsko pravico, pod pogojem, da navedena pravila določijo tako, da zagotovijo, da se morebitne zahteve za odstopanje lahko preučijo in – glede na okoliščine – odobrijo pravočasno.

32 Tako bi se moral po mnenju Parlamenta upoštevati osnutek zakona za prenos izpodbijane direktive v Nemčiji, ki določa možnost, da subjekti zahtevo za odstopanje vložijo v 30 dneh od začetka veljavnosti tega nacionalnega zakona, to je 12. decembra 2019, in če v zvezi s tem tožeča stranka ne bi vložila zahteve v tem roku, ki so ga določili nacionalni organi, bi na njen pravni položaj vplival navedeni nemški zakon, ne pa izpodbijana direktiva. Parlament meni, da tudi če izpodbijana direktiva določa končni rok za odobritev odstopanj, imajo države članice polje proste presoje glede datuma za vložitev vsake zahteve za odstopanje, kar pomeni, da bi se skupno obdobje, v katerem bi lahko subjekti vložili zahteve in bi jih nacionalni organi obravnavali, to je obdobje, ki ga tožeča stranka v obravnavani zadevi izpodbija kot domnevno prekratko in prestrogo, razlikovalo med posameznimi državami članicami. V Nemčiji naj bi se postopki za odobritev odstopanj torej začeli in obravnavali v pet- do šestmesečnem obdobju med 12. decembrom 2019 in 24. majem 2020.

33 Svet trdi, da se na tožečo stranko neposredno ne nanašata niti izpodbijana direktiva na splošno niti edina določba te direktive, katere razglasitev delne ničnosti ta stranka predlaga, posebej. V zvezi s tem naj tožeča stranka ne bi pojasnila, kako naj bi ena ali druga od pravnih obveznosti, ki so državam članicam naložene z izpodbijano direktivo, vključno z rokom, ki jim je določen za odobritev odstopanj od Direktive 2009/73, kakor je bila spremenjena, lahko imela neposredne pravne učinke na njen položaj. Poleg tega naj bi bile posledice izvajanja izpodbijane direktive za tožečo stranko, kot jih zatrjuje v tožbi, povsem hipotetične, saj naj bi se uresničile le, če ji odstopanje ne bi bilo odobreno, kar pa na datum vložitve te tožbe ni bilo znano. Dalje, države članice naj bi imele polje proste presoje pri sprejetju nacionalnih ukrepov za prenos izpodbijane direktive in predvsem naj bi bile povsem svobodne glede možnosti odobritve odstopanj za prenosne plinovode iz tretjih držav in/ali v njih. V resnici naj bi tožeča stranka s tem, da je v točki 21 tožbe poudarila, da „ko bo direktiva o spremembi prenesena v Nemčiji, se bo nemška zakonodaja, s katero se izvaja Direktiva [2009/73], v celoti uporabljala za nemški del Severnega toka“, in s tem, da je navedla še, da namerava od nemških organov zahtevati odstopanje, sama priznala, da pogoji za neposredno nanašanje izpodbijane direktive nanjo v obravnavani zadevi niso izpolnjeni.

34 Tožeča stranka v tožbi in stališču glede ugovorov nedopustnosti, ki sta ju vložila Parlament in Svet, trdi, da se izpodbijana direktiva nanjo nanaša neposredno, saj se bodo po njenem mnenju zaradi neobstoja odločitve o odstopanju, ki bi jo nemški regulativni organ sprejel na podlagi člena 49a, kakor je bil v Direktivo 2009/73 dodan z izpodbijano direktivo, zanjo uporabljale zahteve iz prvonavedene direktive. To naj bi veljalo za obveznosti glede ločevanja prenosnih sistemov in operaterjev prenosnih sistemov, kot so določene v členu 9 Direktive 2009/73, za obveznost odobritve dostopa do njenega plinovoda tretjim osebam, kot je določena v členu 32 te direktive, in za obveznosti v zvezi s tarifami, kot so določene v členu 41(1) in (6) navedene direktive in ustreznih nemških zakonih o prenosu.

35 Te nove obveznosti naj bi za tožečo stranko morale povzročiti velike spremembe delniškega sporazuma, ki se nanaša nanjo, ter njenega statuta in sporazuma o prenosu plina, ki ga je sklenila z družbo Gazprom export LLC. Glede tega pa naj z možnostjo, da bi pri nemškem regulativnem organu dosegla odstopanje na podlagi novega člena 49a, predvidenega v izpodbijani direktivi, kar naj bi bilo v njenem primeru izredno težko ali nemogoče doseči, ne bi bilo odpravljeno dejstvo, da se navedena direktiva na položaj tožeče stranke neposredno in resno nanaša, zlasti ker naj bi ta vrsta odstopanja veljala le za nekatere obveznosti, določene v Direktivi 2009/73, ker naj bi bila ta odstopanja odobrena le začasno in ker naj bi pretirano kratek rok, v katerem morajo nacionalni regulativni organi odločiti o zahtevah za odstopanje, v obravnavani zadevi najpozneje 24. maja 2020, ogrožal možnost tožeče stranke, da pridobi tako odstopanje. Nazadnje, določba izpodbijane direktive, ki določa ta rok in katere razglasitev ničnosti v tej zadevi predlaga tožeča stranka, naj državam članicam ne bi dopuščala nobenega polja proste presoje, tako da naj bi bila njena uporaba povsem samodejna in naj bi temeljila izključno na ureditvi Unije.

36 V zvezi s tem je treba spomniti, da se v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča s pogojem, da se mora akt Unije, ki je predmet tožbe, na fizično ali pravno osebo neposredno nanašati, kakor je določeno z „drugo možnostjo“ iz člena 263, četrti odstavek, PDEU, zahteva, da sta kumulativno izpolnjeni dve merili, in sicer da ima na eni strani ta akt neposredne učinke na pravni položaj tožeče stranke in da na drugi strani naslovnikom tega ukrepa, ki jim je naložena njegova izvedba, ne dopušča nobene diskrecijske pravice, saj je ta izvedba samodejna in temelji izključno na ureditvi Unije brez uporabe drugih vmesnih pravil (sklep z dne 19. junija 2008, US Steel Košice/Komisija, C-6/08 P, neobjavljen, EU:C:2008:356, točka 60, in sodba z dne 6. novembra 2018, Scuola Elementare Maria Montessori/Komisija, Komisija/Scuola Elementare Maria Montessori in Komisija/Ferracci, od C-622/16 P do C-624/16 P, EU:C:2018:873, točka 42).

37 Enako velja tudi, kadar je možnost, da naslovniki ne izpolnijo spornega akta Unije, zgolj teoretična, ker ni dvoma o njihovi volji za izpolnitev akta (glej sklep z dne 19. junija 2008, US Steel Košice/Komisija, C-6/08 P, neobjavljen, EU:C:2008:356, točka 61 in navedena sodna praksa, in sodbo z dne 4. decembra 2019, Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo/Komisija, C-342/18 P, neobjavljena, EU:C:2019:1043, točka 39 in navedena sodna praksa).

38 V obravnavani zadevi je treba ugotoviti, da na splošno od začetka veljavnosti izpodbijane direktive za operaterje plinovoda, kot je tožeča stranka, zdaj potencialno za del njihovih prenosnih plinovodov, v tem primeru za del, ki je med državo članico in tretjo državo do ozemlja držav članic, ali za del, ki leži v teritorialnem morju države članice, veljajo obveznosti, določene v Direktivi 2009/73 in nacionalnih določbah o prenosu zadnjenavedene direktive, kakor je bila spremenjena.

39 Vendar so konkretne obveznosti, ki bodo zdaj na podlagi določb spremenjene Direktive 2009/73 veljale za del prenosnih plinovodov nekaterih subjektov, kot je tožeča stranka, in način, kako bodo te obveznosti podrobno opredeljene, odvisni od nacionalnih ukrepov za prenos, ki jih bo ali jih je država članica, v katere teritorialnem morju je ta del plinovoda, sprejela na podlagi člena 2 izpodbijane direktive v povezavi s členom 288, tretji odstavek, PDEU, in to najpozneje 24. februarja 2020.

40 Direktiva namreč ne more sama po sebi ustvarjati obveznosti za posameznika in je torej kot take nacionalni organi ne morejo uveljavljati proti gospodarskim subjektom, če ti organi pred tem niso sprejeli ukrepov za prenos navedene direktive (sodba z dne 26. februarja 1986, Marshall, 152/84, EU:C:1986:84, točka 48, in sklep z dne 7. julija 2014, Group'Hygiène/Komisija, T-202/13, EU:T:2014:664, točka 33; glej v tem smislu tudi sodbo z dne 14. julija 1994, Faccini Dori, C-91/92, EU:C:1994:292, točki 20 in 25).

41 Tako določbe izpodbijane direktive neodvisno od vprašanja, ali so jasne in dovolj natančne, ne morejo – pred sprejetjem državnih ukrepov za prenos in neodvisno od njih – biti neposreden ali takojšen vir obveznosti za tožečo stranko in na tej podlagi neposredno vplivati na njen pravni položaj v smislu člena 263, četrti odstavek, PDEU (glej v tem smislu sodbo z dne 27. junija 2000, Salamander

in drugi/Parlament in Svet, T-172/98 in od T-175/98 do T-177/98, EU:T:2000:168, točka 54, in sklep z dne 7. julija 2014, Group'Hygiène/Komisija, T-202/13, EU:T:2014:664, točka 33). Natančneje, nemški regulativni organ ne more – ker Zvezna republika Nemčija ni sprejela ukrepov za prenos izpodbijane direktive – od tožeče stranke zahtevati, naj upošteva obveznosti, ki se na novo uporabljajo za njen primer, kot je določeno v navedeni direktivi.

42 V zvezi s tem je okoliščina, da so zdaj dejavnosti tožeče stranke delno urejene s pravom Unije, v tem primeru s spremenjeno Direktivo 2009/73, vsekakor le posledica njene odločitve, da svojo dejavnost razvija in ohranja na ozemlju Unije, v tem primeru v teritorialnem morju ene od držav članic Unije (glej v tem smislu sodbo z dne 21. decembra 2011, Air Transport Association of America in drugi, C-366/10, EU:C:2011:864, točki 127 in 128). Vendar izpodbijana direktiva kot taka in od začetka njene veljavnosti nima neposrednih in konkretnih učinkov na pravni položaj subjektov, kot je tožeča stranka, vsekakor pa ne pred iztekom roka za prenos, določenega v njenem členu 2(1).

43 Poleg tega bi priznanje stališča tožeče stranke, da je začetek veljavnosti izpodbijane direktive neposredno vplival na njen pravni položaj, ker je bilo pred tem obratovanje njenega dvojnega plinovodnega omrežja „Severni tok“ izvzeto s stvarnega področja uporabe Direktive 2009/73, pomenilo, da bi se vsakič, ko Unija sprejme novo zakonodajo na nekem področju, tako da gospodarskim subjektom določi obveznosti, ki zanje prej niso veljale, ta zakonodaja, tudi če bi bila sprejeta v obliki direktive in po rednem zakonodajnem postopku, neizogibno in neposredno nanašala na subjekte v smislu člena 263, četrti odstavek, PDEU. Tak pristop pa bi bil v nasprotju s samim besedilom člena 288, tretji odstavek, PDEU, v skladu s katerim so „[d]irektiv[e] za vsako državo članico, na katero [so] naslovljen[e], zavezujoč[e] glede cilja, ki ga je treba doseči, vendar prepušča[jo] nacionalnim organom izbiro oblike in metod“, in posledično v nasprotju z dejstvom, da nacionalni ukrepi za prenos vsake direktive načeloma vplivajo na pravni položaj gospodarskih subjektov.

44 V obravnavani zadevi bodo torej za subjekte, kot je tožeča stranka, obveznosti iz Direktive 2009/73, kakor je bila spremenjena z izpodbijano direktivo, veljale ali veljajo le prek nacionalnih ukrepov za prenos izpodbijane direktive, ki jih bodo ali so jih sprejele države članice – v primeru tožeče stranke Zvezna republika Nemčija – in to pod pogoji, ki jih opredelijo te države članice (glej v tem smislu sklepa z dne 10. septembra 2002, Japan Tobacco in JT International/Parlament in Svet, T-223/01, EU:T:2002:205, točka 47, in z dne 7. julija 2014, Group'Hygiène/Komisija, T-202/13, EU:T:2014:664, točki 33 in 36).

45 Glede tega na eni strani na datum vložitve te tožbe v Zvezni republiki Nemčiji takih ukrepov za prenos ni bilo. Na drugi strani je vsekakor v nasprotju s tem, kar trdi tožeča stranka, treba ugotoviti, da so v zvezi z nacionalnimi ukrepi za prenos, ki so jih države članice morale sprejeti najpozneje 24. februarja 2020 in s katerimi so obveznosti iz Direktive 2009/73, kakor je bila spremenjena z izpodbijano direktivo, morale postati zavezujoče za gospodarske subjekte, države članice imele polje proste presoje pri izvajanju določb te direktive.

46 Prvič, države članice imajo, kar zadeva obveznosti iz člena 9 Direktive 2009/73, kakor je bila spremenjena, v skladu z novim prvim pododstavkom odstavka 8 in odstavkom 9 tega člena 9, kakor sta bila dodana z izpodbijano direktivo, možnost odločiti se, da ne uporabijo obveznosti ločevanja prenosnih sistemov in operaterjev prenosnih sistemov, kot je določena v odstavku 1 navedenega člena 9. Natančneje, tako se „lahko“ odločijo v zvezi z delom prenosnega omrežja plina, ki povezuje državo članico s tretjo državo, med mejo te države članice in prvo povezovalno točko z omrežjem te države članice, kadar je na eni strani prenosni sistem 23. maja 2019 v lasti vertikalno integriranega podjetja ter kadar je na drugi strani prenosni sistem 23. maja 2019 v lasti vertikalno integriranega podjetja in obstaja ureditev, ki zagotavlja večjo dejansko neodvisnost operaterja prenosnega sistema kot določbe poglavja IV Direktive 2009/73. Prav tako se lahko države članice na podlagi člena 14(1) te direktive, kakor je bil dodan z izpodbijano direktivo, odločijo, da ne uporabijo člena 9(1) navedene direktive in imenujejo samostojnega operaterja sistema na predlog lastnika zadevnega prenosnega sistema in z odobritvijo Komisije.

47 Drugič, nacionalni organi se lahko na podlagi sprememb, ki so bile v Direktivo 2009/73 vstavljene z izpodbijano direktivo, zlasti spremembe člena 36 in vstavitve člena 49a, odločijo, da za „nov[o] plinsk[o] infrastruktur[o] večjega obsega“ in „prenosn[e] plinovod[e] med državo članico in tretjo državo, ki so bili dokončani pred 23. majem 2019“, odobrijo odstopanja od nekaterih členov spremenjene Direktive 2009/73, v tem primeru v zvezi s členom 36 odstopanja od členov 9, 32, 33 in 34 ter člena 41(6), (8) in (10), v zvezi s členom 49a pa odstopanja od členov 9, 10, 11 in 32 ter člena 41(6), (8) in (10).

48 V zvezi s tem morajo države članice, kot pravilno trdi Parlament, sprejeti nacionalne ukrepe, ki zadevnim gospodarskim subjektom omogočajo, da zaprosijo za odobritev teh odstopanj, pri tem pa natančno opredeliti pogoje za pridobitev teh odstopanj glede na splošna merila iz člena 49a Direktive 2009/73, kakor je bila spremenjena z izpodbijano direktivo, in določiti postopek, ki njihovim nacionalnim regulativnim organom omogoča, da odločijo o takih zahtevah v rokih, določenih v izpodbijani direktivi. Poleg tega imajo nacionalni regulativni organi za uporabo teh pogojev široko polje proste presoje glede odobritve takih odstopanj in morebitnih posebnih pogojev, ki lahko veljajo za ta odstopanja (glej po analogiji sodbo z dne 4. decembra 2019, Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo/Komisija, C-342/18 P, neobjavljena, EU:C:2019:1043, točke od 48 do 53).

49 Iz navedenega izhaja, da se določbe izpodbijane direktive na splošno na tožečo stranko ne nanašajo neposredno.

50 To velja tudi za edino določbo, katere razglasitev ničnosti predlaga tožeča stranka, in sicer za novi člen 49a(3), prvi stavek, ki je bil vstavljen z izpodbijano direktivo in v skladu s katerim se „[o]dločitve [o odstopanju] na podlagi odstavkov 1 in 2 [tega člena 49a] sprejmejo do 24. maja 2020“. Ta vstavljeni stavek namreč določa obveznost za nacionalne regulativne organe, pristojne za obravnavanje zahtev za odstopanje na podlagi te določbe, da o teh zahtevah odločijo do 24. maja 2020. To obveznost ukrepanja znotraj časovne omejitve imajo torej neposredno nacionalni organi.

51 Nasprotno pa se neodvisno od obstoja manevrskega prostora držav članic pri izvajanju te določbe izpodbijane direktive obveznost, ki jo je tako določil zakonodajalec Unije, ne nanaša neposredno na subjekte, ki vložijo take zahteve za odstopanje ali ki, kot tožeča stranka, nameravajo to storiti. Kot trdi Parlament, ne da bi mu glede tega tožeča stranka nasprotovala, nemški zakon o prenosu izpodbijane direktive namreč določa, da so subjekti morali vložiti zahtevo za odstopanje najpozneje v 30 dneh od začetka veljavnosti tega nacionalnega zakona. Tako ta nacionalna določba neposredno vpliva na pravni položaj tožeče stranke, ker je njena pravica zahtevati odstopanje od nekaterih obveznosti iz Direktive 2009/73, kakor je bila spremenjena z izpodbijano direktivo, urejena, vključno s časovnega vidika, z navedeno nacionalno določbo, kar zadeva rok, v katerem mora biti zahteva vložena, in rok, v katerem mora biti ta zahteva obravnavana. Poleg tega izpodbijana direktiva ne določa, kakšna bi morala biti posledica za zahtevo za odstopanje, o kateri nacionalni regulativni organ še odloča, če ta organ za odločitev o navedeni zahtevi ne bi mogel upoštevati roka 24. maja 2020, kot je določen v navedeni direktivi.

52 Nazadnje, tožeča stranka se ne more sklicevati na rešitev, ki jo je Splošno sodišče uporabilo v sodbi z dne 7. oktobra 2009, Vischim/Komisija (T-380/06, EU:T:2009:392). Iz te sodbe, zlasti iz njene točke 58, namreč res izhaja, da je Splošno sodišče v zadevi, v kateri je bila ta sodba izdana, priznalo, da se izpodbijana direktiva neposredno in posamično nanaša na tožečo stranko v delu, v katerem je bila z zadnjenavedeno direktivo kemijska snov vključena v Prilogo k osnovni direktivi, katere izvedbeni ukrep je bila. Vendar je treba ugotoviti, da to stališče sodne prakse pojasnjujejo posebne značilnosti te tožeče stranke. Ta je namreč vložila prijavo, ki je pripeljala na eni strani do postopka pregleda kemijske snovi, ki se je nanašal posebej na enega od njenih proizvodov, in na drugi strani do vpisa te snovi. Poleg tega je bila imetnica obstoječih registracij za fitofarmacevtska sredstva, ki so vsebovala navedeno kemijsko snov. Ta dejanski položaj tako nikakor ni primerljiv z obravnavano zadevo.

53 Iz vsega navedenega izhaja, da se na tožečo stranko neposredno ne nanaša niti izpodbijana direktiva niti določba te direktive, katere razglasitev delne ničnosti ta stranka predlaga v obravnavani zadevi.

Posamično nanašanje na tožečo stranko

54 Parlament trdi, da ni posamičnega nanašanja na tožečo stranko. Kar zadeva okoliščino, da naj bi se izpodbijana direktiva nanašala na omejeno število subjektov, meni, da na eni strani možnost, da se bolj ali manj natančno določi število, celo identiteta oseb, za katere se ta direktiva uporablja, ni dovolj za ugotovitev, da se posamično nanaša na tožečo stranko, in da je na drugi strani to omejeno število mogoče pojasniti z oligopolnimi značilnostmi zadevnega sektorja, to je sektorja prenosa plina po plinovodih. Tožeča stranka naj na datum sprejetja izpodbijane direktive nikakor ne bi pridobila posebnih pravic za izkoriščanje svoje plinske infrastrukture, v obravnavani zadevi pravice do izkoriščanja te infrastrukture brez upoštevanja prava Unije zunaj kopenskega ozemlja držav članic. Poleg tega naj ne bi dokazala obstoja značilnosti, ki so ji lastne ali zaradi katerih naj bi se sistem dveh plinovodov „Severni tok“ razlikoval od vseh drugih čezmejnih povezovalnih plinovodov, ki so dejansko ali potencialno v enakem ali podobnem položaju. Kar zadeva gospodarske posledice izpodbijane direktive za dejavnosti tožeče stranke, naj s takimi učinki ne bi bilo mogoče dokazati, da se navedena direktiva nanjo nanaša posamično.

55 Svet trdi, da se izpodbijana direktiva na tožečo stranko ne nanaša posamično, ker je – tudi če se prizna, da ima lahko ta direktiva pravne posledice za njen položaj – očitno, da se določbe navedene direktive uporabljajo za objektivno določene pravne položaje in da tožeče stranke ne individualizirajo tako kot naslovnika posamične odločbe. Izpodbijana direktiva naj bi se namreč uporabljala za vse prenosne plinovode med državo članico in tretjo državo, naj gre za kopenske ali morske plinovode ali za prej obstoječe, dokončane ali nove plinovode, celo za prenosne plinovode, ki so po izstopu Združenega kraljestva Velika Britanija in Severna Irska iz Unije postali plinovodi med državo članico in tretjo državo, ali tudi za plinovode, ki bodo vključeni na področje uporabe navedene direktive zaradi pristopa novih držav članic k Uniji.

56 Poleg tega Svet meni, da tožeča stranka ne more trditi, da ima pridobljeno pravico do ohranitve domnevnega prejšnjega statusa operaterja infrastrukture, za katero se ne uporablja pravo Unije. To naj bi namreč sozakonodajalcu Unije prepovedovalo, da sprejme kakršno koli novo splošno pravilo za izkoriščanje prenosnih plinovodov med državo članico in tretjo državo do ozemlja države članice ali do teritorialnega morja te države članice. Izpodbijana direktiva naj nikakor ne bi posegala v obseg prej obstoječe posebne ali izključne pravice oziroma v izvajanje te pravice s strani tožeče stranke.

57 Tožeča stranka trdi, da se izpodbijana direktiva nanjo posamično nanaša, saj spada v zaprt in omejen krog petih subjektov, na katere se nanaša, to je lastnikov in operaterjev plinovodov, ki so bili že končani in so obratovali na dan 23. maja 2019 ter ki prek morja povezujejo tretje države in države članice Unije in imajo povezovalno točko na ozemlju Unije. Po mnenju tožeče stranke so zaradi izpodbijane direktive za vse te operaterje začele veljati vse normativne obveznosti iz Direktive 2009/73 in obveznosti, določene v nacionalnih zakonodajah o prenosu, in to v trenutku, ko so bile vse naložbene odločitve v zvezi z njihovimi infrastrukturami že dolgo sprejete ter so bile navedene infrastrukture že zgrajene in so začele obratovati. Tako naj bi bil v nasprotju z operaterji infrastruktur, ki bodo zgrajene v prihodnosti ob upoštevanju te nove zakonske omejitve, subjektom, kot je tožeča stranka, z izpodbijano direktivo odvzet status operaterjev neregulirane infrastrukture. Pogoji za opravljanje njihovih dejavnosti naj bi bili nedvomno manj ugodni kot prej v smislu točke 61 sodbe z dne 27. februarja 2014, Stichting Woonpunt in drugi/Komisija (C-132/12 P, EU:C:2014:100), ker naj bi nanje vplivala temeljna sprememba prava, ki se uporablja za njihove infrastrukture, ter ker naj bi to imelo pomembne posledice za strukture financiranja teh infrastruktur in njihova partnerstva z dobavitelji plina, kot je družba Gazprom export, ki je edina stranka tožeče stranke. Poleg tega naj bi

se ti operaterji razlikovali od prihodnjih subjektov, ker za te subjekte infrastrukture, ki jih bodo morali zgraditi v prihodnosti, po definiciji ne bodo infrastrukture, ki so obratovale na dan 23. maja 2019 v smislu izpodbijane direktive.

58 Glede tega je treba opozoriti, da v skladu z ustaljeno sodno prakso fizične ali pravne osebe, ki niso naslovniki akta Unije, pogoj v zvezi s posamičnim nanašanjem v smislu druge možnosti iz člena 263, četrti odstavek, PDEU izpolnjujejo le, če izpodbijani akt vpliva nanje zaradi nekaterih njihovih značilnosti ali zaradi dejanskega položaja, po katerem se razlikujejo od vseh drugih oseb in ki jih torej individualizira podobno kot naslovnika (sodbi z dne 15. julija 1963, Plaumann/Komisija, 25/62, EU:C:1963:17, in z dne 3. oktobra 2013, Inuit Tapiriit Kanatami in drugi/Parlament in Svet, C-583/11 P, EU:C:2013:625, točka 72).

59 V obravnavani zadevi tožeča stranka meni, da se izpodbijana direktiva in posebej določba te direktive, katere razglasitev delne ničnosti predlaga, nanjo posamično nanašata, ker pripada omejenemu krogu gospodarskih subjektov, na katere izpodbijana direktiva posebej vpliva, podobno kot posamične odločbe vplivajo na svoje naslovnike. Ta krog naj bi sestavljali lastniki in operaterji plinovodov, ki so bili že končani in so obratovali na dan 23. maja 2019 ter ki ležijo v teritorialnem morju tretjih držav in imajo povezovalno točko na ozemlju Unije. Tako naj bi izpodbijana direktiva vplivala le na pet plinovodov, in sicer na plinovod, ki ga upravlja tožeča stranka, ter na plinovode Greenstream, Medgaz, Maghreb-Europe Gas Pipeline in Transmed.

60 V zvezi s tem je treba spomniti, da možnost, da se bolj ali manj natančno opredeli število ali celo identiteta pravnih subjektov, za katere se ukrep Unije uporablja, nikakor ne pomeni, da je treba za te subjekte šteti, da se ta ukrep posamično nanaša nanje, če ni sporno, da je ta uporaba izvedena na podlagi pravno ali dejansko objektivne situacije, ki je določena v zadevnem aktu (glej sodbo z dne 28. aprila 2015, T & L Sugars in Sidul Açúcares/Komisija, C-456/13 P, EU:C:2015:284, točka 64 in navedena sodna praksa).

61 Kar pa zadeva plinovode, ki jih omenja tožeča stranka, vključno s tistim, katerega operaterka je, je treba ugotoviti, da se izpodbijana direktiva zanje uporablja na podlagi pravno in dejansko objektivne situacije, predvidene v tej direktivi. V skladu z objektivnim merilom, ki ga je zakonodajalec uporabil v členu 49a(1), kakor je bil v Direktivo 2009/73 dodan z izpodbijano direktivo, se ta namreč uporablja za prenosne plinovode, ki so bili dokončani pred 23. majem 2019, ko je začela veljati izpodbijana direktiva. Poleg tega se, kot v bistvu trdi Parlament, omejeno število subjektov, na katere se nanaša izpodbijana direktiva, lahko pojasni na eni strani s tem, da ta direktiva ureja posebno drage velike plinske infrastrukture, ki so zaradi prostorskih, gospodarskih in geopolitičnih omejitev v omejenem številu na ozemlju Unije, in na drugi strani s tem, da navedena direktiva ureja le tiste še bolj maloštevilne infrastrukture, ki Unijo povezujejo s tretjimi državami.

62 Tako ob upoštevanju zadevnega posebnega gospodarskega področja iz okoliščine, da izpodbijana direktiva ureja le omejeno število subjektov, ki so bili ob sprejetju te direktive opredeljeni ali opredeljivi, ni mogoče sklepati, da se navedena direktiva na te subjekte nanaša posamično, kot velja za naslovnike tega akta ali naslovnike posamičnih odločb.

63 Res je, da je Sodišče v sodbi z dne 18. maja 1994, Codorniu/Svet (C-309/89, EU:C:1994:197), priznalo, da se normativna določba v nekaterih okoliščinah lahko posamično nanaša na nekatere zainteresirane gospodarske subjekte. Vendar se v obravnavani zadevi ni mogoče sklicevati na to sodno prakso, ker v nasprotju z uredbo, izpodbijano v navedeni zadevi, direktiva, ki se izpodbija v obravnavani zadevi, ni posegla v posebne pravice tožeče stranke (glej v tem smislu sklep z dne 23. novembra 1995, Asocarne/Svet, C-10/95 P, EU:C:1995:406, točka 43). To velja tudi za sklicevanje na sodbo z dne 27. februarja 2014, Stichting Woonlinie in drugi/Komisija (C-133/12 P, EU:C:2014:105).

64 V obravnavani zadevi namreč tožeča stranka v nasprotju s tem, kar trdi, in kot je bilo ugotovljeno v točki 42 zgoraj, ni imela pravice do izkoriščanja in/ali nadaljnjega izkoriščanja sistema dveh plinovodov „Severni tok“, pri čemer zanjo ne bi veljala nobena zakonska omejitev Unije, vsaj kar zadeva del tega prenosnega plinovoda, ki je na ozemlju Unije, v tem primeru v notranjem morju države članice. Tako iz okoliščine, da ob sprejetju izpodbijane direktive tožeča stranka ni bila del opredeljenega ali opredeljivega omejenega kroga subjektov, ki jih je zadevala razširitev ozemeljskega in/ali stvarnega področja uporabe Direktive 2009/73, ni mogoče sklepati, da se izpodbijana direktiva nanjo nanaša posamično, ker ni sporno, da se ta direktiva uporablja na podlagi pravno in dejansko objektivne situacije, ki jo je zakonodajalec Unije opredelil v zadevnem aktu. Poleg tega tožeča stranka ni dokazala, da je ta zakonodajalec izpodbijano direktivo sprejel ob upoštevanju posebnosti položaja tožeče stranke ali položaja štirih drugih plinovodov, ki jih je ta omenila in so 23. maja 2019 že obratovali.

65 Nazadnje, v zvezi z utemeljitvijo tožeče stranke, ki se nanaša na pomemben gospodarski učinek izpodbijane direktive na njene dejavnosti operaterja plinovoda „Severni tok“, je treba spomniti, da ne zadošča, da so nekateri gospodarski subjekti s splošnim aktom ekonomsko bolj prizadeti kot drugi, da bi jih to individualiziralo v primerjavi z zadnjimi, če se ta akt kot v obravnavani zadevi vsekakor uporablja za objektivno določeno dejansko stanje (glej v tem smislu sklep z dne 18. decembra 1997, Sveriges Betodlares in Henrikson/Komisija, C-409/96 P, EU:C:1997:635, točka 37; sodbi z dne 2. marca 2010, Arcelor/Parlament in Svet, T-16/04, EU:T:2010:54, točka 106, in z dne 16. decembra 2011, Enviro Tech Europe in Enviro Tech International/Komisija, T-291/04, EU:T:2011:760, točka 110).

66 Poleg tega le okoliščina, da lahko tožeča stranka izgubi pomemben vir dohodkov zaradi nove ureditve Unije, ne dokazuje, da je v posebnem položaju, in ne zadostuje za dokaz, da se ta ureditev posamično nanaša nanjo. V zvezi s tem mora namreč tožeča stranka pred Splošnim sodiščem predložiti dokaz – česar v obravnavani zadevi ni storila – o okoliščinah, ki omogočajo ugotovitev, da jo lahko domnevno utrpljena škoda individualizira glede na vse druge gospodarske subjekte, na katere se enako nanaša navedena ureditev (sodba z dne 16. decembra 2011, Enviro Tech Europe in Enviro Tech International/Komisija, T-291/04, EU:T:2011:760, točka 110).

67 Iz vsega navedenega izhaja, da se izpodbijana direktiva na tožečo stranko tudi posamično ne nanaša.

68 Posledično je treba, ne da bi bilo treba odločiti o obstoju pravnega interesa tožeče stranke ali celo o dopustnosti predlogov, ker se z njimi predlaga le razglasitev delne ničnosti izpodbijane direktive, tožbo zavreči kot nedopustno.

Predlogi za intervencijo

69 V skladu s členom 144(3) Poslovnika se, kadar tožena stranka vloži ugovor nedopustnosti ali nepristojnosti iz člena 130(1), o predlogu za intervencijo odloči šele po zavrnitvi ugovora ali po sprejetju odločitve, da se odločanje o ugovoru pridrži za končno odločbo. Poleg tega člen 142(2) Poslovnika določa, da intervencija postane brezpredmetna, če se tožba razglasi za nedopustno.

70 Ker sta bila ugovora nedopustnosti v obravnavani zadevi sprejeta in se s tem sklepom posledično postopek končuje, ni več treba odločiti o predlogih za intervencijo, ki so jih vložile Republika Estonija, Republika Latvija, Republika Litva, Republika Poljska in Komisija.

Stroški

71 V skladu s členom 134(1) Poslovnika se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki. V skladu s predlogi Parlamenta in Sveta se tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

72 V skladu s členom 138(1) Poslovnika države članice in institucije, ki so intervenirale v postopku, nosijo svoje stroške. Poleg tega v skladu s členom 144(10) Poslovnika predlagatelj intervencije in glavne stranke nosijo vsak svoje stroške, povezane s predlogom za intervencijo, če se postopek v glavni stvari konča pred odločitvijo o predlogu za intervencijo. Posledično tožeča stranka, Parlament in Svet ter Republika Estonija, Republika Latvija, Republika Litva, Republika Poljska in Komisija nosijo svoje stroške, povezane s predlogi za intervencijo.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (osmi senat)

sklenilo:

1. **Tožba se zavrže kot nedopustna.**

2. **Postopek odločanja o predlogih za intervencijo, ki so jih vložile Republika Estonija, Republika Latvija, Republika Litva, Republika Poljska in Evropska komisija, se ustavi.**

3. **Družbi Nord Stream AG se naloži plačilo stroškov Evropskega parlamenta in Sveta Evropske unije, razen tistih, ki se nanašajo na predloge za intervencijo.**

4. **Družba Nord Stream, Parlament in Svet ter Republika Estonija, Republika Latvija, Republika Litva, Republika Poljska in Komisija nosijo svoje stroške glede predlogov za intervencijo.**

V Luxembourgu, 20. maja 2020.

Sodni tajnik
E. Coulon

Predsednik
J. Svenningsen